

Od blizu, od daleč prihajajo, s te ceste, z one udarjajo, pa ni eden ni tvoj, sinko moj!

Saj prideš, saj vem, kakor snoči, tako nocoj, sinko moj. In oči tvoje z očitkom se v moje zazró, in meni je težkó in meni bo hudó, sinko moj!

„Zakaj bediš?“

„Tako, saj veš, skrbim in spati ne morem...“

„Ah, te skrbi...“ In ležeš in pojdeš v sanje z njo.

Saj mene ni več, saj me ne bó, sinko moj!

Razumeti ne morem, da umreti moram, da moram, ko še živim, sinko moj!

Ali ti veš vse to, moj Bog?

Joj, ti koraki, sinko moj!

A. GRADNIK:

NA GORIŠKEM GRADU.

Si, Ivan Gradnik, mojih dedov ded?

Je tvoja kri, ki v mojih žilah pluje?

Je tvoja bôl, ki v mojem srcu kljuje?

In sólza ta — je tvoje bôli sled?

Na Brda gledam in na kraški svet,
v Vipavsko stran in tja, kjer Krn vzdiguje
svoj vrh v oblake in vseeno čuje
sestrice svoje žalostni šepet.

Glej, tam od mórja do zibéli Soče,
o ded moj, narod še pod jarmom stoče,
od gospodarja milosti proseč.

Kaj govoriš mi, ded? O ne, nikoli!
Če srce moje čuti tvoje bôli,
naj tudi tilnik čuti rajši — meč.

Opomba pis.: Ivan Gradnik je bil vodja kmečkega punta na Goriškem l. 1713. Bil je obglavljen v Gorici na Travniku pred soho sv. Ignacija.

